

"לדורות"**סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל****שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה**

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

את השאלון המלא נא לשלוח לדוא"ל: ledorot@pmo.gov.il פרטים נוספים ושאלות בטלפון כוכבית 8840*

נא למלא את הפרטים האישיים בנספח ולאשר בחתימתכם את פרסום הסיפור באתר.

יש לשלוח את הנספח בדואר: ת.ד. 2512 מגדלי ויטה בני ברק 5112401 או בפקס: 02-5605034
ניתן לסרוק את הנספח ולהעבירו בדוא"ל בצמוד לשאלון.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: שכטר	שם פרטי: בנו

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: שכטר	בלועזית SCHACHTER	שם נעורים:
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: בנו	בלועזית BENO	מין: ז / נ תאריך לידה: 06/02/1923
מקום לידה (ישוב, מחוז): אדג'וד, רומניה	בלועזית AJUD	ארץ לידה: רומניה
שם פרטי של האב: שמעון	שם פרטי ושם נעורים של האם: חיה	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה): התחתן לאחר	שם נעורים של האישה:	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: אדג'וד	בלועזית AJUD	ארץ המגורים: רומניה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה: שענות ואופטיקה	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): מחנות עבודה ברומניה		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי? בין השנים 1942-1945 היה בסוריה, צוצ'לה ודואגה		
מקום השחרור: DOAGA	תאריך השחרור: 23/08/1944	

האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?		לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)?
מקומות/מחנות בדרך לארץ: מרומניה ישירות לישראל	שנת עליה: 1960	שם האנייה (אם עלה בדרך הים): רכבת ומטוס

אנא ספרי על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי ב- 06/02/1923 בעיר אדג'וד שברומניה, להורים בשם שמעון וחיה. אני האח העשירי ל-8 בנות ו-2 בנים. אבי היה שוחט בתפקידו, מאוד ידוע בקרב הקהילה היהודית ובבית הכנסת, הוא היה איש דתי ב-120% בכל רמ"ח אבריו. לצערי אבי לא זכה להגיע לארץ ישראל, הוא נפטר בשנת 1960 ממחלת הסרטן, בדיוק בשנה שעלינו ארצה אני וקלריס אישתי. אימי לעומת אבי, זכתה להגיע ארצה. אימי הייתה עקרת בית, גידלה את כל אחיי ואותי ועם כל הקושי אף-פעם לא שמענו מפיה ולו אף תלונה אחת.

לא היינו משפחה אמידה במיוחד אך מאידך אי אפשר להגיד שההורים החסירו מאיתנו דבר מה. אני זוכר שלפני המלחמה היינו חופשיים מאוד, למדתי מכיתה א' עד ח' כי זה היה חובה בגמנסיה. הייתי אמור להמשיך גם לתיכון אך בדיוק התחילה המלחמה. ומגיל 15 בגלל שלא הייתה אפשרות שאלמד במקום מגורי נאלצתי לעזוב את העיר בשביל לרכוש השכלה, אך גם זה לא התאפשר בגלל כל הגזירות על היהודים ולכן הלכתי לאחותי ובעלה – רבקה וישראל לעיר בשם ברלד. אני זוכר את עצמי עוד מגיל 12 כבר נוסע לגיסי בחופשות בשביל ללמוד את המקצוע כי הוא מאוד עניין אותי. הייתי נוסע כל יום במשך שעתיים ברכבת בשביל ללמוד מגיסי את המקצוע שבעצם עסקתי בו עד לפנסיה – שענות ואופטיקה. ככה עברו שנתיים עד שיום אחד הטילו גזירה על היהודים ואסרו עלינו לנסוע ברכבת בחופשות, ללא אישור.

בתקופה זו כבר ענדתי טלאי צהוב. גיסי היה בן-אדם עם לב ונשמה שאי אפשר לתאר במילים. לפני המלחמה היהודים שירתו בצבא הרומני, עד שנת 1940 שהחלה אווירת המלחמה לרומניה התחילו להרביץ ליהודים וגיסי עזר המון ליהודים שביקשו לקבל פטור ממילואים ובכלל להיות בצבא הרומני, בשל קשריו עם כל הדרג הרומני בעיר, הוא היה מאוד מקושר בעיר. גיסי ואחותי ז"ל מתו בלב הים כשניסו להגיע ארצה עם אוניית סטרומה בפבואר 1942.

נא ספרי על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביונדראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

כשהחלה המלחמה עוד לא מלאו לי 18, וכמו שאמרתי כבר לא הייתה לי אפשרות לנסוע לגיסי ברכבת אז נשארתי אצל הוריי. יום אחד תלו מודעה ברחוב שיהודים מגיל 18 צריכים להיות במקום שלהם – במחנות עבודה! (של הרומנים) הגענו ללשכה ביוני 1941 שם ישבו הרומנים, זה היה בעצם בבית-ספר בעיר הולדתי, ושם התחלקנו לפי קבוצות והתחלנו לעבוד עבדנו בעבודות פרך. במשך התקופה שם לא נתנו לנו לחזור הביתה להורים. לאחר תקופה חילקו אותנו, הנערים, מי יישאר בעיר ומי ייצא מחוצה לה. אני נשארתי בעיר ועם הזמן כבר נתנו לנו לצאת הביתה להורים. מה שעשיתי במחנה זה היה לסנן אבנים מחול בכדי שישמשו את הרומנים למטרה צבאית. זו הייתה עבודה מאוד קשה פיזית. עוד עבודה שביצעתי הייתה למלא אבנים מאוד כבדות בקרונות של רכבת, גם זה היה מאוד קשה, כי הפסקנו גם להתקדם בחיים בעצם.

בערך אחרי חצי שנה שלחו אותנו אל מחוץ לעיר לצ'אוסולה (כפר רומני), שם ישנו במעין בקתות שהרצפה הייתה בעצם אדמה והגג היה בנו מרעפים של עצים ומעליהם אדמה, וכשהגיע החורף וירד גשם טפטף עלינו אדמה. בכפר הזה עבדתי כשנה ומשם נשלחתי למחנה עבודה נוסף בעיר סורייה, שם היו 300 גברים שעבדו בסחיבת אבנים למטרת בונקרים שיגנו על הרומנים ויעצרו את המים בנחל. עבדתי בכל מיני עבודות שם, בין השאר בסחיבת מלט מקרון למחסן, בהרמת פלטות שמשקלן 200 ק"ג עם עוד 4 בחורים. הייתי בסורייה כשנמה בערך עד אוגוסט 1941. לא היינו חשופים לשום כלי תקשורת,

לא עיתונים ולא חדשות וגם את ההורים לא ראיתי במשך 3 שנים, ההרגשה הייתה כאילו חיינו בבית-סוהר שאסור לצאת ממנו אלא רק להכנס אליו.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ
(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

באוגוסט 1944 החלטתי לברוח להורים שלי ביחד עם חבר נוסף ז"ל, היינו צעירים ולא חשבנו על ההשלכות יותר מידי. מי שעזר לנו לצאת מהמחנה היה השומר במחנה של היהודים, הוא דיבר ברוסית ולקח אותנו כביכול למפקדה שהייתה מחוץ למחנה ושם ברחנו ובאותה הזדמנות גם הוא. רומנים עזרו לנו להגיע לתחנת רכבת, ובדרך ראינו כמה גרמנים שביימים. לאחר יממה של נסיעה ברכבת הגעתי להורים שלי (נסיעה שאמורה לקחת כשעה וחצי), כיוון שכל הזמן הרכבת עצרה והנסיעה הייתה נוראית ומטלטלת מאוד נפשית ופיזית, אני חושב שאם הייתי מבוגר לא הייתי יכול לסבול את הנסיעה הזו. הוריי ניצלו למעשה כיוון שאייכמן עבד לפי איזורי חיסול ולאזור של הוריי טרם הספיק להגיע. מחוץ לבית הוריי נתקלתי בקצין גרמני שאמר לי שהם כבר מפסידים במלחמה ולכן עדיף שאשאר בבית הוריי. הרומנים שגרו באיזור הוריי היו יותר גרועים מהגרמנים, הם הרגו ילדים קטנים. כל הרומנים ששירתו בצבא הרומני, במשטרה ובמשרדי הממשלה כבר ברחו מהעיר בזמן הזה, העיר שררה בתוך כאוס גדול.

לאט לאט יהודים הבינו שהם צריכים לשנות את חייהם וגורלם, אך לא היה לנו לאן ללכת, כל העולם כבר סגר את שעריו בפני יהודים. היה לי מזל כי למדתי את מקצוע השענות מישראל גיסי ולכן התחלתי לעבוד בשנת 1948 ברומניה. בדיוק באותה שנה שקמה המדינה, אך לא היתה אפשרות להגיע לארץ ולכן חיפשנו דרכים לא חוקיות לחצות את גבול רומניה. הרבה יהודים ברחו מגבולות רומניה לעבר הונגריה ואוסטריה, שם הייתה סוכנות יהודית מישראל. חייתי תקופת זמן באותה העיר הגבולית ושם עבדתי בתור שען, הוריי נשארו בבית שלהם. לאחר כמה חודשים הגבול נסגר ואז חזרתי כבר להוריי. שם הכרתי את קלריס, אשתי. בשנת 1958 התחתנו ואשתי התחילה להתעניין כיצד נוכל להגיע לא"י ואז התחלנו את הפרוצדורה של קבלת אישורי עלייה. בשנת 1960 קיבלנו אישור חוקי להגיע לארץ ישראל. באותה שנה בדיוק אבי ז"ל נפטר.

נא ספרי/י על חיך בארץ
(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

כפי שציינתי עלינו אני ואשתי בשנת 1960 והתחלנו להקים בית בישראל. יצחק בננו הבכור נולד ב-13/04/1962, כיום הוא אב ל-3 ובן 52, גר בפתח-תקווה. דורון הבן השני שלנו מהנדס מוכשר מאוד במוזיקה, הוא חי בארה"ב מ-1989, שם הכיר את אשתו הנוכחית, שצריכה ללדת בכל רגע. אני היום בן 91 ואני רוצה לומר שבחיים לא אשכח את כל מה שעברתי בשואה בגלות, ועם כל הקושי להגיע לארץ וההתאקלמות פה שלא הייתה קלה כלל, אני מרוצה שאני ומשפחתי חיים פה בארץ שלנו.